

ת"ד 4546/02/17 - מדינת ישראל נגד צביה קנטור גוז

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

16 אוקטובר 2018

ת"ד 4546-02-17 מדינת ישראל נ' קנטור

גוז

לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: המאשימה 1. מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד תומר לביא

נגד

הנאשמת 1. צביה קנטור גוז

- נוכחת

ע"י בא כוחו עו"ד ארבל

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלות של ממש, נהיגה כשברמזור אור אדום (נסיבות מחמירות) ונהיגה שלא בכיוון החץ. על פי קביעות הכרעת הדין, נהגה הנאשמת רכב פרטי ביום 4.4.16 שעה 16.50 לערך ברחוב טאגור בת"א ממערב למזרח והתקרבה לצומת עם רחוב חיים לבנון (להלן: "**הצומת**"). בכיוון נסיעתה של הנאשמת 3 נתיבי נסיעה כאשר הנתיב הימני ביותר מיועד לפנייה ימינה בלבד. הנתיב המרכזי מיועד לנסיעה ישר. הנאשמת הגיעה לרמזור בצומת בנתיב הנסיעה הימני ביותר (המיועד לפנייה ימינה בלבד) אך במקום לפנות ימינה, כפי שמותר על פי התמרור, המשיכה הנאשמת בנסיעה ישר ונכנסה לצומת בניגוד לאור אדום (בכיוון של אלה המבקשים להמשיך ישר בצומת). אותה עת נסע על רחוב חיים לבנון מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת רכב מסוג "פורשה" (להלן: "**הרכב המעורב**"). הרכב המעורב אשר נכנס לצומת ופגע בעוצמה ברכב הנאשמת. רכבה של הנאשמת הועף מעוצמת ההתנגשות לכיוון של שני כלי רכב מסוג "יונדאי" שעמדו באור אדום בחלקו הדרום מזרחי של הצומת (ברחוב קלצקין) ופגע בהם. אחד מכלי הרכב שעמדו (לא ברור איזה) נהדף מהפגיעה ופגע בהולכת רגל ובנה הקטין (להלן: "**הקטין**") שחצו אותה עת את הכביש בחסות אור ירוק להולכי רגל. להולכת הרגל ולקטין נגרמו חבלות קשות. להולכת הרגל נגרם שבר ברמוס המנדיבולה מימין, מספר שברים עם תזוזה ניכרת בקלויקולה מימין ושבר מנדיבולה בזוית הלסת מימין, שברים מרובים בבית החזה, שברים עדינים בצלעות 5,6,7 משמאל אספקט קדמי, שברים משמעותיים בצלעות 4,5,6,7,8 מימין אספקט קדמי לטרלי, שבר בסטרנום עם המטומה מסביב, שברים בזיזים לטרליים מימין בחוליות 7,8,9,10,11 ושברים ב-spinous processed בגובה 7,8, שבר מידלשפט קלויקולה מימין, לצרציה בכבד ושיתוק ברעפת ימין. היא אושפזה לתקופה ממושכת ואחריה המשיכה בטיפולים רפואיים. לקטין נגרמו חבלות ראש, שברים בעצמות פרונטליות דו"צ ופרייטלית מימן כולל דחיסה עם המטומות קרקפתיות גדולות. הוא הורדם, הונשם ואושפז בטיפול נמרץ ילדים ולאחר מכן הועבר למעקב נירוכירורגי.

טיעוני הצדדים

המאשימה טוענת כי נוכח חומרת החבלות שנגרמו להולכת הרגל ולקטין והרשלנות הניכרת בה נהגה הנאשמת עובר לתאונה יש לקבוע מתחם ענישה הולם הנע בין 3 חודשי מאסר ועד שנת מאסר, פסילת רישיון נהיגה בין 40 חודשים ל-6

שנים, פסילה על תנאי וכן קנס או פיצוי. בנסיבות המקרה המאשימה עותרת לעונש שלא יפחת מ- 4 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פסילה שלא תפחת מ- 3 שנים, פסילה על תנאי וכן פיצוי למעורבת או קנס מרתיע.

הסנגור טען כי העונש ההולם בנסיבות הינו עונש פסילה "חד ספרתי" ממנו יש לנכות פסילה מנהלית בת 60 יום שריצתה הנאשמת. אלה הנימוקים לעמדה זו: ראשית, אין לומר כי הנאשמת לא נטלה אחריות על מעשיה. הנאשמת האמינה בחפותה ונאבקה להוכחתה. הנאשמת הביעה צער (באמצעות סנגורה) על הפגיעה בהולכת הרגל ובקטין. שנית, המהירות הגבוהה בה נהג הרכב המעורב החריפה את תוצאות התאונה ויש לתת לך משקל בקביעת העונש. שלישית, נהיגתה של הנאשמת הייתה אולי רשלנית אך לא פרועה ובלתי מתחשבת. רביעית, למרות שגם נהג הרכב המעורב חטא בנהיגה במהירות העולה על המותר, רק הנאשמת נדרשת לשלם המחיר העונשי על מעשיה. יחס שונה זה לנאשמת ולנהג הרכב המעורב פוגע בתחושת הצדק. חמישית, הנאשמת נהגת נורמטיבית שנים רבות. היא למדה את לקחה והיא אינה האדם שאותו ראוי להרתיע בענישה מכאיבה.

כאן המקום לציין כי בתום הדיון בטיעוני הצדדים לעונש ומבלי שהדבר ייצור ציפייה בלב הנאשמת הוריתי לממונה על עבודות השירות בשב"ס לחוות דעתו בנוגע לכשירותה של הנאשמת לרצות מאסר בעבודות שירות. תשובת הממונה הייתה כי הנאשמת אינה כשירה לרצות מאסר בעבודות שירות.

דיון והכרעה

ראשית יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לאירוע בנסיבותיו. לאחר מכן יש לבחון את העונש ההולם בגדר המתחם שנקבע.

נקודת המוצא לדיון היא, כי העונש שיקבע אמור להלום את מידת אשמה של הנאשמת. מידת אשם זו נגזרת בענייננו על יסוד שני שיקולים מרכזיים: הראשון, תוצאות התאונה שלהן, כידוע, השלכה משמעותית על חומרת העונש (עפ"ת 15291-12-10 **ששון נ' מדינת ישראל** (13.12.12)). השני מידת רשלנותה של הנאשמת בגרימת התאונה.

לא יכול להיות חולק על כך שתוצאות התאונה קשות הן. מעבר לנזקים ברכוש נגרמו כאמור חבלות קשות הן להולכת הרגל והן לבנה הקטין. חבלות קשות אלה כוללות שברים מרובים פגיעה בכבד ושיתוק הסרעפת להולכת הרגל. לקטין נגרמה חבלת ראש לא פשוטה שחייבה להרדימו ולהנשימו. רשלנותה של הנאשמת במקרה זה היא ברף הגבוה. הנאשמת הכירה את הדרך בה נסעה, ידעה כי בנתיב הימני ביותר, ממנו נכנסה לצומת, ניתן לפנות ימינה בלבד אך למרות זאת נסעה ישר ועשתה כן בניגוד לאור האדום בכיוון נסיעה זה.

מדיניות הפסיקה

- בעפ"ת 10576-12-10 (**רודקוביץ**) נדון עונשו של מי שגרם חבלות של ממש כמו שברים בעצמות הפנים וארובות העיניים, שברים בסינוס וארובת העין. בעקבות שברים אלה אושפזה הנפגעת בטיפול נמרץ. בערעור הועמד רכיב הפסילה על 8 חודשים תוך התחשבות ברשלנות התורמת של הנפגעת.
- עפ"ת 36090-10-11 (**שטרית**) - נדון עונשו של מי שפגע פגיעה קשה ב- 3 הולכות רגל וגרם לשברים בחוליות, דימום מוחי ועוד. בערעור הועמד רכיב הפסילה על 11 חודשים.
- עפ"ת 15665-07-14 (**לב**) - נדון עונשו של מי שפגע עקב אי שמירת מרחק ברכב בו ישבו מספר נוסעים

שנחבלו חבלות של ממש (שברים בצלעות, פגיעה בטחול, קונטזיה ריאתית ועוד). בערעור בוטל עונש המאסר שהושת תוך שנותרה בעינה פסילה בת שנתיים ומאסר על תנאי לצד רכיבי ענישה נלווים.

רע"פ 7208/14 (מרגוליס) - נדון עונשו של מי שבעקבות נהיגה רשלנית גרם חבלות של ממש (שברים באגן, בלסת ובירך, שבר בשן, דימום בשפה, הרדמה וניתוח). עונשו הועמד על 10 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס.

רע"פ 8035/13 (אלחרר) הוטל עונש פסילה בן 18 חודשים, פסילה על תנאי, קנס והתחייבות להימנע מעבירה על מי שפגע בהולכי רגל על מעבר חצייה וגרם חבלות של ממש (שברים ופגיעה באיברים פנימיים).

רע"פ 8767/13 (לביא) אושר עונש פסילה בן 10 חודשים, פסילה על תנאי וקנס למי שגרם חבלות של ממש עקב תאונה (שברים בצלעות, אשפוז ממושך).

ברע"פ 1583/14 (שמיר) נאמר כי "אין דינה של תאונה קשה כדינה של תאונה קטלנית, אך לא ניתן לגמד את חומרת המעשים, שהביאו לתוצאה קשה מאוד, כפי שעמדו על כך הערכאות הקודמות. ...ואכן כך נראה, וסבור אני כי נכון להרתיע מפני התנהגות כזו, ובמקרים המתאימים גם בעונש מאסר בפועל".

רע"פ 3764/05 (בן זויה) אושר עונש של 5 שנות פסילה למי ושישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לנהגת שפגעה בקטין על מעבר חצייה וגרמה לו שברים בגולגולת ובמקומות אחרים בגוף, בצקת במוח ודימום. לעניין זה נקבע כי "במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל".

אין בידי לקבל את הטענה שנטענה בעלמא לפיה נזקי התאונה הוחרפו עקב המהירות בה נסע הרכב המעורב. אכן, על פי קביעת הכרעת הדין נסע הרכב המעורב במהירות גבוהה מן המהירות המותרת במקום עובר לפגיעה ברכב הנאשמת. עם זאת, ההגנה לא הביאה שום ראיה לביסוס האפשרות כי החבלות והנזקים שפורטו בכתב האישום היו פחותים יותר אילו היה נהג הרכב המעורב פוגע ברכב הנאשמת במהירות החוקית (50 קמ"ש). כפי שצייתי בהכרעת הדין, הנאשמת כמי שהתרשלה בנהיגתה יכולה והייתה צריכה לצפות אפשרות כי נהגים הנכנסים לצומת בחסות אור ירוק בכיוון נסיעתם יעשו כן במהירות העולה על המהירות החוקית המותרת. מכאן שאין באופן נהיגת הרכב המעורב כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין מעשי ומחדלי הנאשמת לבין תוצאות התאונה.

לאור כל האמור אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות כולל פסילת רישיון הנעה בין 12-24 חודשי פסילה, פסילה על תנאי, קנס מאסר על תנאי ומאסר עד 3 חודשים אשר יכול וירוצו בעבודות שירות.

לצורך קביעת עונשה של הנאשמת בגדר המתחם אין לזקוף לחובתה את העובדה שבחר לנהל את ההליך מתחילתו ועד סופו. ב"כ הנאשמת טען כי זו הביעה (באמצעותו) צער על הפגיעה. עברה התעבורתי של הנאשמת ביחס לוותק הנהיגה ובכלל הוא תקין. אוסיף עוד כי לדידי יש טעם לפגם בכך שנהג הרכב המעורב לא הועמד לדין בשל מחדל לא מנומק ולא מוסבר ("טעות" כניסוחו של ע"ת סימון טרטקובסקי). השימוש במונח "טעות" משמיע כי אילו הייתה התביעה פועלת באופן ראוי בנסיבות המקרה הרי שהיה מקום להעמיד לדין גם את נהג הרכב המעורב בגין עבירה של נסיעה במהירות העולה על המותר. אני מקבל את טענת הסנגור כי קיים טעם לפגם בכך שהנאשמת ונהג הרכב המעורב חטאו

אך רק הנאשמת נותנת את הדין על מעשיה. לאחר שהבאתי בחשבון את מכלול השיקולים דלעיל, אני מוצא לגזור על הנאשמת במסגרת מתחם העונש ההולם שהוצג את העונשים הבאים:

1. 20 חודשי פסילת רישיון נהיגה בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית. הנאשמת תפקיד רישיון נהיגה במזכירות בימ"ש זה עד ולא יאוחר מ- 5.11.18 וממועד ההפקדה תימנה יתרת הפסילה על פי גזר הדין.
2. פסילה מותנית בת 6 חודשים ל- 3 שנים.
3. קנס בסך 3000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 5.11.18.
4. מאסר על תנאי בן 6 חודשים ל- 3 שנים שיחול על עבירות של גרימת ת"ד שתוצאתן חבלות של ממש למי מהמעורבים.
הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.
ניתן היום, ז' חשוון תשע"ט, 16 אוקטובר 2018, במעמד הנוכחים.